

Dette er den fulde special-udgave af Mahatmabrev Nr. 99.

(Udgivet oversættelse på dansk af Morten Nymann, 2. september 2016)

En kort introduktion af brevet.

Dette brev udgives, lidt specielt, af mig, fordi det samme brev i "The Mahatma Letters to A. P. Sinnett" af A. T. Barker, sådan som det foreligger ikke er angivet i den fulde udgave. Det gælder for både 1. udgaven (1923) og også så sent som i 2. udgaven (1948, i ottende printning) af A. T. Barker's bog. Det vil jeg hermed råde bod på i en dansk udgave som er baseret på indholdet i Theosophywiki Internet-udgaven. Sidetallene i A. T. Barker's bog for 1. udgaven er søgt bibeholdt.

Brevet er skrevet af A. O. Hume. Han var en af de som modtog breve fra Mestrene i denne tid, i 1880'erne. A. O. Hume (1829-1912), engelsk af fødsel, var en meget kendt og også indflydelsesrig mand på hans tid i Indien. Han var på tidspunktet for brevet en tidligt pensioneret som embedsmand i det engelske kolonistyre i Indien. Han kaldes selv i dag den Indiske ornitologi's fader i Indien, pga. hans fritids-videnskabelige interesser for blomster som han havde mange af i sit slot. Og fugle og sommerfugle, som han slog mange ihjel af. Hans bolig var Rothney Castle, et mindre slot i det som den gang var Indien, i Simla, eller Shimla. Shimla var den gang et velkendt hovedsted for afholdelse af ferier blandt de velhavende engelske kolonimagthavere, især pga. dets behagelige klima, i det ellers til tider meget varme Indien. A. O. Hume som havde et stort intellekt og var både videnskabeligt og åndeligt interesseret var af en eller anden grund vigtig for Mestrene. Men, han ragede uklar med dem, og tvivlede på deres eksistens, og da han var stædig af natur og åbenlyst ikke havde den store respekt for at andre skulle være klogere end ham og hans ego. Han anerkendte dog officielt at Blavatsky's evner med usynlige "klokke-ringninger" og "bankelyde" på borde ud af den blå luft, var ægte og virkelige. Han meldte sig senere ud af Theosophical Society pga. uenigheder. Og han blev senere med-grundlægger af det som gik hen og blev den Indiske National Congress.

Efter brevet er der tilføjet lidt ordforklaring og noter. Al politisk indhold i brevet ønsker jeg som oversætter at stille mig neutralt til. Denne specielle udvidede udgave af dette brev fulde ordlyd udgives udelukkende af hensyn til at hele dets indhold bør kendes af de interesserede læsere. Nødvendigheden af at teste kommende chelaer er angivet i Brev. Nr. 30 og andre breve.

Brev Nr. 99

(Modtaget d. 1. December, 1880 ifølge Tswiki. Men afsendt lidt før.)

Simla. 20-11-80.

Min Kære Koot Humi,

Jeg har tilsendt Sinnett dit brev til mig og han har venligt sendt mig dit til ham — jeg ønsker at angive nogle bemærkninger til dette, ikke ved kværulering, men fordi jeg er så ivrig efter at du skal forstå mig. Meget sandsynligt er det mit bedrag, men uanset eller ikke, så har jeg en dybt rodfæstet overbevisning om, at jeg kun kunne arbejde effektivt hvis jeg så det fra min side, og jeg kan ikke bære ideen om at du kaster mig væk ved en fejl opfattelse af mine synspunkter. Og alligevel viser ethvert brev jeg ser af dine, at du endnu ikke er klar over hvad jeg tænker og føler.* For at forklare dette vover jeg at notere nogle få kommentarer fra dit brev til Sinnett.

Du siger at hvis Rusland ikke får succes med at indtage Tibet, så vil det skyldes jer og her i vil i, i det mindste fortjene taknemlighed — jeg er ikke enig i dette i den betydning som du mener det. (1) Hvis jeg mente at Rusland som helhed ville lede Tibet eller Indien på sådan en måde så det gjorde

indbyggerne som helhed mere glade end de er under de eksisterende Regeringer, så ville jeg mig selv imødekomme og arbejde for hendes komme. Men så vidt som jeg kan vurdere er den Russiske Regering en korrump despotisme, fjendtlig overfor individuel handlefrihed og derfor virkelige fremskridt . . . osv. **Og det ville kun være i overensstemmelse med alle menneskehedens sympatisører & ikke som en Englænder (& jeg har i sandhed ingen nationalitet) at jeg burde føle taknemlighed overfor dig eller enhver anden som ved legitime metoder (& det som under forskellige rækker af omstændigheder er legitime & illegitime metoder kan være et emne for åben debat) forhindrede yderligere udstrækning af en kraft, som er essentielt fjendtlig overfor menneskehedens højeste interesser.**

Derefter om den Engelsk-talende vaquil. Skulle den mand

s. 436

bebreydes sådan? Du og dine har aldrig lært ham at der var noget som helst i "Yog Vidya." De eneste folk som har taget besværet med overhovedet at uddanne ham, har ved at gøre det lært ham materialisme — du afskyr ham, men hvem skal bebreydes? **Han som ikke har nogen lære andet end en materialistisk, afviser de vage rygter som er nået ham som åndelige muligheder, som om de var drømme, eller i (jeg mener jeres broderskab) som ved alt om disse ting har fejlet i at popularisere den viden, har faktisk fejlet i at lære ham at gøre bedre?** Jeg dømmes måske som en udenforstående, men det synes for mig, at det uigennemtrængelige slør af hemmeligholdelse som i omgiver jer selv med, de enorme vanskeligheder som i modsætter jer med hensyn til kommunikationen af jeres åndelige viden, er hovedårsagerne til den overhåndtagende materialisme som i så meget beklager. **I er de eneste folk som er i besiddelse af nogen virkelig eksperimentel viden om åndelige ting – uden tvivl besidder millioner på millioner en slags viden om disse forhold gennem tro, rent liv, meditation og faktisk den højere disciplin i alle religioner værdigt dette navn. Men denne deres viden selv om den er tilstrækkelig for deres egne sjæle, er ikke af en karakter så den kan frembringe resultater, eller håndgribelige forhold, som de kan appellere til for at lede andre som af naturen er mindre åndeligt sindede overfor lignende overbevisninger som deres egne.** I alene besidder metoderne til at bibringe til de almindelige mennesker, overbevisninger af denne natur, men du, tilsyneladende bundet af gamle regler, så langt fra at ihærdigt at udbrede denne viden, indhylder den i sådan en tæt sky af mysterie, at menneskehedens masser naturligt, ikke tror på dens eksistens. **Og dette slør af hemmeligholdelse er godtager jeg en anakronisme. Det kan udmærket have været nødvendigt i tidligere dage da fremvisningen af evnerne besiddet af adepterne kunne have ført til retsforfølgelser eller forfølgelser. Men, nu hvor sådanne fremvisninger af de allermest civiliserede lande, i værste fald ville medføre latterliggørelse & udskældning (hvor den ubønhørlige logik i forhold til fakta for begge med sikkerhed vil resultere i langsom kvælning)** så kan der ikke være nogen retfærdiggørelse for ikke tydeligt at give de mere vigtige træk for jeres filosofi til verden, akkompagnerende læren med sådan en serie af påvisninger som ville sikre alle oprigtige sinds opmærksomhed. At i skulle tøve med hastigt at overføre store evner som alt for sandsynligt ville blive misbrugt, forstår jeg — men dette forhindrer på ingen måde en dogmatisk fordømmelse af resultaterne af jeres psykiske undersøgelser, akkompagneret med fænomener, tilstrækkeligt klare og ofte gentaget for at bevise at i virkelig ved mere om emnerne som i beskæftiger jer med end Vestlig Videnskab gør. (2)

Måske vil du tage til genmæle "hvad så med Slade's tilfælde?" men glem ikke at han tog penge for det han gjorde; gjorde det til en levevej. Meget anderledes ville en mands position være, som kom frem for at lære frit, åbenlyst ved at ofre hans egen tid, komfort og behagelighed, det han mente ville være godt for menneskeheden at vide. Til at begynde med ville alle uden tvivl sige at han var vanvittig eller en bedrager — men derefter når fænomen på fænomen blev gentaget og gentaget, så ville de være nødt til at godtage at der var noget i det, og indenfor tre år, ville du få alle de fremmeste sind i ethvert civiliseret land til at være optaget af spørgsmålet og titusinder af ivrige

forskere hvor ud af ti procent kunne vise sig at være brugbare arbejdere, og en ud af tusinde måske udvikle de nødvendige kvalifikationer for i sidste evne at blive en adept. Hvis du ønsker at indvirke på den indfødte gennem det Europæiske sind, så er det vejen med hensyn til at bearbejde det. Selvfølgelig, taler jeg under korrigerende og i uvidenhed om tilstande, muligheder, osv., men denne uvidenhed kan jeg i det mindste ikke bebrejdes. **Så siger du - "Det er ikke muligt at der i bedste fald skulle udvises en velvillig neutralitet af jeres egne folk overfor vores. Der er så lille en berøringsflade mellem det de to civilisationer respektivt repræsenterer at man næsten kunne sige at de ikke kunne berøre hinanden"** Er dette nu korrekt? Er det i første omgang ikke vildledende at tale om to civilisationer? Alle civilisationer har de samme nødvendige ingredienser, mental & moralsk (eller hvis du foretrækker det en åndelig) kultur. Det ene element kan dominere her, det andet der, men i begge tilfælde må der være en betydelig del til fælles. Essentielt for enhver civilisation som på nogen måde fortjener navnet er den intellektuelle kultur som er nødvendig for skelnen mellem det gode, det sande & smukke & moralsk kultur som er nødvendig for tilslutningen for enhver pris til disse frem for deres modsætninger. I det ene land kan der være mindre intellektuel kapacitet & en renere hengivenhed til de mere svagt opfangede sandheder, i den anden kan det mere være en af "*Meliora videon proboque, deteriora sequor*" men i begge er det essentielle det samme & det fremstår for mig en sammentrækning af udtryk at tale om to civilisationer som kan siges næsten ikke at berøre hinanden. Ej heller er dette kun et spørgsmål om ord, for at begynde med sådanne ideer er fiasko sikker, hvorimod, at hvis den store mængde som er fælles for begge realiseres & anerkendes & hvis vi søger at bygge på dette fælles grundlag, så bliver et aktivt samarbejde i stedet for en venligsinde neutralitet ikke kun en mulighed, men sag som kan blive iværksat (3).

Derefter komme jeg til passagen. "Har det slået dig at de to Bombay publiceringer, hvis ikke influeret, så kunne de i det mindste ikke været blevet forhindret, af de som kunne have gjort det, fordi de så nødvendigheden af så stor en mængde agitation med henblik på at frembringe det dobbelte

s. 437

resultat i at skabe en behøvet afledningsmanøvre efter Broche Granaten, og, måske, at afprøve styrken af din interesse i okkultisme og teosofi? Jeg siger ikke at det *var* sådan; men jeg spørger om hvorvidt muligheden nogensinde præsenterede sig for dig i dit sind." Dette blev selvfølgelig adresseret til Sinnett, men jeg ønsker stadigvæk at besvare det på min måde. Først vil jeg sige, cui bono at bortkaste et sådant hint? Du må vide, om det var det eller ikke. Hvis det ikke var, hvorfor sætte os i gang med at spekulere over hvorvidt det kan have været det, når du ved det ikke var det. Men, hvis det var sådan, så tilslutter jeg mig, at så kunne en idiotisk sag som denne i første omgang ikke være en test af noget menneske's (der er selvfølgelig mange mennesker som kun er en slags uddannede aber) personlige interesse i noget som helst. **Ville noget menneske, som nogensinde følte den mindste interesse i noget som helst, godtage at denne interesse skulle blive påvirket af den sandhed en eller anden, anden person, gjorde dem selv tåbelige i tilslutning der til?** For det andet, hvis Brødrene med vilje tillod publiceringen af disse breve, så kan jeg kun sige, at fra mit verdslige ikke-indviede standpunkt, at jeg mener at de begik en trist fejltagelse. **En sag kan involvere mord & røveri og alligevel ikke blive fuldkommen miskrediteret, men gør den tåbelig & du kan skrive dens gravskrift. Hav på sinde at jeg ikke et eneste øjeblik forsvarer dette. Det er monstrøst at det skulle være sådan – men det er ulykkeligvis en sandhed** og hvis Brødrene's formål er at gøre T.S. uforbeholdent respekteret, så kunne de næppe have valgt nogen værre metode, en publiceringen af disse tåbelige breve. **Jeg tillægger dem selvfølgelig ikke særlig stor vigtighed – hvis virkelig er et vitalt åndedrag bagved T.S. (& det er det som jeg i sandhed søger at nå frem til), så vil det overleve & kvæle et hundrede af sådanne bévues – magna est veritas et prevalebit.** Men stadigvæk, når spørgsmålet stilles bredt, om jeg nogensinde overvejede om Brødrene tillod denne publikation, så kan jeg ikke undgå at svare, hvis de ikke gjorde, så er det

en frugtesløs spildt overvejelse af sagen, og hvis de gjorde, så synes det for mig at de var ukloge i at gøre det.(4)

Så kommer jeg til dine bemærkninger om Oberst Olcott. Kære gamle Olcott, som alle der kender ham må elske. Jeg sympatiserer fuldt ud med alt du siger til hans fordel — men jeg kan ikke andet end gøre indsigelse med hensyn til udtrykkene som du priser ham med, hvis hele byrde er at han aldrig stiller spørgsmålstejn men altid adlyder. Det er Jesuitter organisationen om igen — og denne given afkald på privat dømmekraft, denne fornægtelse af ens eget personlige ansvar, denne accept af diktater fra stemmer ude fra som en erstatning for ens egen samvittighed, er efter min mening en synd af en ikke almindelig størrelsesorden & involverer et princip fjendtlig overfor al civilisation. Yderligere vover jeg at forudsige at sådan et system med passiv adlydelse aldrig vil opnå samarbejde fra de højeste sind i noget samfund. Nej, jeg føler mig yderligere bundet til at sige at hvis, hvilket jeg synes at opfatte fra de mange foreliggende passager i vores breve, denne doktrin med blind adlydelse er en essentiel en i jeres system, så tvivler jeg meget på hvor vidt noget som helst åndeligt lys det måtte videregive kan kompensere menneskeheden for tabet af denne private handlefrihed, denne følelse af personlig, individuel ansvarlighed som det ville fratage dem. Nej, yderligere mener jeg, med mindre jeg fuldkommen fejl læser historiens læresætninger og tidsalderens ånd, så er enhver organisation dømt til undergang, hvis den som sin grundtone har passiv adlydelse. (5)

Nu, for den første gang begynder jeg at få glimt af det du sandsynligvis mener med det som du så ofte hentyder til som den uforsonlige karakter af Østlige og Vestlige ideer. Despotisme er i sandhed fra Østen[;] Frihed fra Vesten. Men jeg tilstår at jeg hidtil har været ude af stand til at opfatte muligheden af et broderskab som jeres godtagende som en læresætning princippet som ligger bag alle despotismer. Alligevel, hvad kan jeg ellers konkludere, når din højeste prisning skænkes, ikke på en som viist & klogt udarbejder en god løsning, men til en som blandt uundgåelige fejl "altid adlyder og aldrig stiller spørgsmål"?

Og her må jeg stå fast – hvad angår fysiske forhold, hvornår, hvor eller hvad man spiser eller opsuger, hvor eller hvordan man lever eller sover, disse er alle uvæsentlige – forhold uden jordisk betydning så fremt mit helbred ikke lider alvorligt, så ville jeg lige så snart leve af bær & vand & søvn & leve i en hule eller en mudderhytte hvis noget godt ville komme ud af det, lige som på alle andre måder. Men hvis det er hensigten at jeg nogensinde skal have instruktioner om at gøre dette eller hint og uden forståelse for hvorfor eller af hvilken grund, uden nøje at granske konsekvenser, blind og hovedløs, straks går hen og gør det, — så er sagen ærligt ved en afslutning for mig — jeg er ikke nogen militærmaskine — jeg er en åbenlys fjende af den militære organisation — ven og fortaler for det industrielle eller sam-arbejdende system, og jeg vil ikke være medlem af noget Society eller nogen Organisation som udgiver sig for at begrænser eller kontrollere min ret til privat dømmekraft.

s. 438

Selvfølgelig er jeg ikke doktrinær! og ønsker ikke at ride på et princip som en hobby hest. Der hvor en sag er uden betydning, dvs. så vidt som min uhjulpede dømmekraft sætter mig i stand til at vurdere at den ikke kan skade – og hvis personer, som derefter bad mig at udføre den, var personer hvis gode tro og kapacitet jeg havde tillid til, så ville jeg som Olcott være ret så villig til at adlyde & ikke stille spørgsmål. Men hvis sagen var af betydning, & enten involverer konsekvenser som jeg ikke klart kunne forudse, eller for mig fremstår forkert eller uden visdom, så ville jeg udtrykkeligt afvise at adlyde med mindre "hakimerne" var villige til at forklare mig grundene til deres "hukum" & gøre det klart for mig at det virkelig var den rette ting at gøre, på trods enhver tidligere tvivl.

For at vende tilbage til Olcott — Jeg mener ikke hans forbindelse med det foreslåede Society ville

være noget onde. Jeg mener, at Sinnett mener dette – jeg gør ikke – hvis den gives noget virkeligt vitalt princip som et grundlag i forhold til Society & så ville ingens forbindelse med det gøre nogen stor permanent skade. Så jeg er ret enig i alt du siger om dette. Men, når du fortsætter og siger "Men hvis du nu i den grad ikke kan lide ideen om en ren nominel executiv supervision af Oberst Olcott – en Amerikaner fra din egen race – så ville du med sikkerhed gøre oprør imod diktater fra en Hindu" - må du i det mindste fuldkommen tage fejl at mine følelser.

I første omgang ville jeg ikke på nogen måde protestere imod kære gamle Olcott's supervision, fordi jeg ved den ville være nominel, lige som hvis hans endda søgte at gøre det anderledes, så er Sinnett og jeg begge helt i stand til at stoppe ham hvis han interfererede unødvendigt. Men ingen af os ville kunne godtage ham som vores virkelige guide (6), fordi vi begge ved at vi er ham intellektuelt overlegen. Det er som de Franske vil sige det en brutal måde at angive det på, men que voulez vous? Uden fuldkommen oprigtighed så er der ikke nogen forståelse som nås.

Jeg burde sandelig protestere imod dikteringen ikke kun af en Hindu men ethvert menneskeligt væsen — jeg tillader intet menneske at diktere mig. Men hvis en Hindu kommer til mig og giver mig gode råd, og viser mig grunde til hvorfor jeg burde gøre dette eller ikke burde gøre det andet, så ville jeg være lige så vejledt ved dette råd som om det var kommet fra en Englænder eller en Franskmand.

Så vidt som jeg angår har ordene "hvis race, du endnu ikke har lært at tolerere, endsige elske eller respektere" ingen vægt. Jeg elsker ikke de lavt liggende mookhtear'er og vaquil'er, khitmutgar'erne og størstedelen af den lavere klasses officials & ansatte, Hinduer eller Muhammedanere. Ej heller elsker jeg klasserne i Tyskland, Frankrig eller England mere. Ej heller elsker jeg de selv søgende, sleske, pengelånere og lignende, som udgør majoriteten af de som stimler sammen om os officielle Englændere. Jeg er civil for dem, jeg søger, at være venlig overfor dem, men jeg respekterer dem ikke, ikke fordi de er Hindu Sikher eller Muhammedanere, men fordi de er selv søgende. Onde, Usle, og fordi deres tilstedeværelse sidder på mig lige som et mareridt og tynger mine tanker ned. Men der har været indfødte Hinduer og Muhammedanere som jeg har elsket og respekteret lige så meget som jeg kunne have elsket og respekteret nogen Europæer. Der er ikke noget spørgsmål om race eller farve eller trosretning overhovedet. Det er blot et spørgsmål om indre kvaliteter — "sifaten".

Når du siger at jeres højeste adepter er "fedtede Tibetanere & Punjabi Singhs" og at "løven er legendarisk et beskidt og anstødeligt bæst", formoder jeg at du er morsom. Hvis ikke, selv om en diamant er en diamant, og at jeg ville værdsætte den ligeligt uanset hvor dårligt tilvirket. Jeg ville foretrække at få den passende tilvirket; og selv om sjælens renhed er den ene store fornødenhed, & alle andre ting forholdsvis ubetydelige, så er renhed af kroppen på dens måde alligevel ikke at foragte og jeg tilstår at jeg mener at den fuldkomne juvel, den sat i ren hårdhed i den rene krop, tingen at sigte efter. Gamle, tarvelige? klæder er en ting (selv om når en mand kan klæde sig i enkle klæder kan jeg ikke se hvorfor han ikke skulle), men kroppens beskidthed er noget andet og jeg mener ikke at det skal tillades, hvor det kan undgås. Og jeg er rent faktisk ude af stand til at tro nogen adept kan være virkelig beskidt eller anstødelig. Men selv hvis det var sådan, så ville det ikke i den mindste grad frastøde mig, når jeg først vidste at det virkelig var en adept jeg beskæftigede mig med og at selv om det ydre måtte være uhumskt, så var den sande gode kerne indeni.

Jeg er helt sikker på at hvis du er sand og ægte, og jeg tror du er det, så vil de venlige følelser som denne korrespondance har affødt overfor dig på ingen måde svækkes, men snarere styrkes ved personlig samkvem med dig. Jeg ser knapt folks ydre. Jeg kender ofte og drager omsorg for folk uden knapt at vide hvordan de er i kroppen. Mænd tænker som oftest meget

over kvinder's udseende — og jeg er nogle gange blevet overrasket når jeg lovede en kvinde til en mand, i at blive fortalt "hør hun kan være meget god, men hun er frygtelig almindelig" og derefter igen ved at se omhyggeligt efter på min dameven for at opdage, at jeg dog aldrig havde vidst at hun var frygtelige almindelig. Så jeg er meget sikker på at intet i dit ydre personlige udseende kunne i den mindste grad påvirke mine holdninger.

Med hensyn til din kære beskidte neofyt, så ville jeg ønske, at han var blevet sendt til mig, beskidt turban og det hele, og det ville være svært for mig, hvis jeg mens jeg lærte højere ting fra ham, at jeg ikke havde været i stand til at konvertere ham til mine synspunkter om skønheden og godheden ved renhed.

Det mest vigtige punkt i dit brev til mig er det hvor i du siger "magtesløse med hensyn til at sende dig en *neofyt* førend du har forpligtiget dig til os". Her er måske sagens virkelige kerne. Hvad er løftet du forlanger? Alt synes at dreje sig om dette. Hvis det kun vedrører at bevare fuldkommen hemmeligholdelse med hensyn til alt vi måtte lære, og må overfor jer selv, og jeres tilhængere, aldrig uden tilladelse at udnytte nogen viden opnået fra dig og altid at handle i overensstemmelse med vores ønsker i alle tilfælde hvor i det ikke synes forkert at gøre det, så tror jeg i det mindste at jeg kunne love det, hvis tilfredshed findes med punkterne refereret til i tidligere breve. Og hvis jeg gav det, så ville jeg holde det komme hvad der måtte. Men hvis det er den gamle overgivelse af "dhun, menneske, beundre[?]" foreslået mig for tyve år siden, så vil jeg være en som ikke vil give den. Jeg føler at jeg er ansvarlig for højere end jordiske intelligenser. Jeg foregiver ikke at vide hvad de er. Men jeg ved at de eksisterer, så sikkert som jeg ved at sukker er sødt for min smagssans, selv om jeg ikke kan bevise nogen af forholdene for nogen som helst. Jeg vil overgive dette ansvar til ikke jordiske hænder.

På den anden side, er jeg ikke interesseret i at spille på Teosofi. Enten går jeg efter det virkelig oprigtigt eller slet ikke. Hvis min forsnævring af retten til privat dømmekraft gør det virkelig oprigtigt umuligt efter dine regler — okay og godt — så må sagen være en tilendebringelse for mig.

Det synes for mig nytteløst at diskutere vedtægter og lignende med mindre disse grundlæggende spørgsmål først fastlægges. Sinnett er dybt interesseret i fænomener som sådan. Jeg er ikke. Han synes det er fantastisk at ting kan gøres som ikke kan redegøres for ved nogen love kendt af Vestlig videnskab. Jeg, som jeg har forklaret det i tidligere brev, gør ikke — måske jeg i langt højere grad er klar over den store grad af uvidenhed. Jeg bekymrer mig ikke to strå for evnerne eller fænomenerne, undtagen som en metode. Jeg ser ikke den mindste udsigt til noget godt udkomme fra Society, med mindre det har til hensigt at være en virkelig & en slags springbræt til højere åndelig viden. Han gør — hver mand må vurdere for sig selv — jeg ved han vil være fuldkommen uenig med mig på mange punkter — men dette brev sender jeg gennem ham & han vil tale for sig selv.

Jeg er næsten ked af, at jeg har trættet dig med disse lange breve for jeg synes at føle, at selv om jeg essentielt er for radikal i hjertet, til at være acceptabel for din naturligt konservative orden - men du vil tilgive mig i at jeg er oprigtig & selv om intet videre nogensinde kommer ud af vores udveksling af tanker, så tænk venligt på mig lige som jeg altid vil på dig, som vi er fælles arbejdere for den samme sag, dog under forskellige flag, & du en officer & ingeniør & jeg kun en simpel arbejder.

Med venlig hilsen
A. O. Hume

Kommentar til Mahatmabrev nr. 99:

Ordforklaring:

Side 435

* En del af brevet's tekst blev udeladt i de tre første udgaver af A. T. Barker's bog om brevene. Jeg har angivet Brev Nr. 99 i et ekstra Appendiks bagerst i bogen, så man nu kan læse den fulde tekst, som rummer interessante passager. [Tilføjet af Morten Nymann.]

* En "**Vaquil**" (mere almindeligt stavet som "vakil") refererer til en official eller ambassadør. Eller en jurist.

Side 436

* **Slade's sag** refererer til Dr. Henry Slade, et Amerikansk medium som blev rig ved at turnere verden rundt, påvisende psykiske fænomener.

* **Meliora videon proboque, deteriora sequor.** Betyder: Jeg ser og godkender det gode, men gør det dårligere. "**Video meliora, proboque, deteriora sequor**" er en Latinsk frase fundet i skrivelserne fra den Romerske poet kendt som Ovid, med betydningen "Jeg ser bedre ting, og godkender, men jeg følger værre ting."

Side 437

* **bévues** = brølere.

* **magna est veritas et prevalebit.** Oversættes til – "Sandhed er mægtig og vil sejre."

* **Hakim** er en Muslimsk ærestitel brugt om en leder eller hersker i en æra.

Side 438

* Fransk "**que voulez-vous?**" oversættes som "hvad kan du gøre?"

Sammenhæng og baggrund

Dette brev er Brev Nr. 99 eller ML-99 og er Nr. 8 hvis det angives i en kronologisk fremstilling.

Brev ML-99 (Nr. 8) og ML-98 (Nr. 9) skal betragtes sammen. Brevet ML-99 er dateret d. 20. November, 1880, men det blev ikke transmitteret til Mahatmaen før d. 1. Dec., 1880 eller senere. ML-98 (Nr. 9 kronologisk) blev modtaget d. 1. Dec., 1880 eller kort herefter, på den samme dato som ML-99 (Nr. 8 kronologisk) blev transmitteret til K.H. Brev ML-99 (Nr. 8 kronologisk) er fra Hume til Mahatmaen; ML-98 (Nr. 9 kronologisk) er et svar på dette brev, men er rettet til Sinnett snarere end til Hume.

Dette kan synes forvirrende. I *The Occult World*, p. 122, nævner Sinnett at Hume skrev et langt svar til Mahatmaen's første brev til ham, og efterfølgende er ekstra brev til K.H. som han videregav til Sinnett, bedende ham at læse det og derefter forsegle det og sende eller give det til H.P.B. med henblik på transmission, da hun inden længe var ventet i Allahabad. ML-99 (Nr. 8 kronologisk) er dette ekstra brev.[1]

En fodnote i de første tre udgaver læser, "Uddrag er kun givet fra dette brev." *Vi tilbyder her den fulde transskription for den første gang.* [Ordene med fed skrift var ikke med i A. T. Barker's bog fra 1923.]

Fysisk beskrivelse af brevet

Originalen til brevet findes i British Library, Folio 3. Ifølge George Linton og Virginia Hanson blev brevet skrevet på denne måde,

ML-99 er et brev fra AOH til KH, videregivet til APS af KH med hans kommentarer der til (ML-98). AOH's er i sort blæk på foldet papir.[2]

Noter

(1. *George E. Linton and Virginia Hanson, eds., Readers Guide to The Mahatma Letters to A. P. Sinnett* (Adyar, Chennai, India: Theosophical Publishing House, 1972), 43.

2. *George E. Linton and Virginia Hanson, eds., Readers Guide to The Mahatma Letters to A. P. Sinnett* (Adyar, Chennai, India: Theosophical Publishing House, 1972), 47.)